

[leder]

Når enden er god...

Dugnad m1 (norr *dugnadr* 'hjelp', besl med *duge*) felles gratis innsats for å gjøre et arbeid.

Dugnad er et norsk ord. Det ble til og med kåret til Norges nasjonalord for noen år siden, av seerne til NRKs populære språkserie *Typisk norsk*. At nordmenn er verdensmestere i dugnadsarbeid er et kjent omkved. Det er et omkved vi liker å tro er sant, selv om vi ifølge onde tunger slettes ikke er så enestående, og at i valget mellom å gjøre en innsats for fellesskapet og betale andre for å gjøre det for oss, så velger vi stadig oftere det siste. Kanskje er det riktig det, når saken gjelder maling av borettslagets plankegjerde, men andre former for dugnadsånd og innsats for fellesskapet står fremdeles sterkt. *Faglig* dugnadsånd, for eksempel.

Bak det Norsk medietidsskrift som du nå leser ligger det en stor innsats fra en rekke folk: forfattere, konsulenter og redaksjonsmedlemmer, blant andre. Ved utgangen av året har jeg som redaktør lyst til å takke alle dem som på forskjellig vis har bidratt til å gjøre tidsskriftet til hva det er i dag. Observante leserne av medietidsskriftet har kanskje merket seg at vi i løpet av de siste årene hatt en gradvis økning i publiserte sider pr årgang, at vi har et stabilt antall vitenskapelig artikler på trykk (tre pr. nummer), fått flere og flere bokmeldinger, og nyvinninger i form av kommentarspalte og debattplass, samt intervju. Økningen i antall tekster som tilbys deg som leser kan forstås som resultatet av en høynet interesse for Norsk medietidsskrift som publiseringskanal, både når det gjelder poenggivende publisering, og publiseringer uten uttelling, men fulle av poeng. Vi har etter hvert måttet tenke kreativt når det gjelder å få plass til alt det vi ønsker å ha med av faglige bidrag fra skrivende lesere. At Universitetsforlaget i forhandlinger med NRF har fått øket rammene for tidsskriftet med et solid antall sider fra 2009, vil for eksempel sikre mulighetene for flere bokmeldinger som kan reflektere mange publikasjoner som hvert år slippes fra norske medievitere.

Dette nummeret av Norsk medietidsskrift fyller rammene sine til fulle. De tre vitenskapelige artiklene har det til felles at de presenterer aktuelle diskusjoner av medieuttrykk på digitale plattformer. Vilde Schanke Sundet tar i artikkelen *Innovasjon og nyskaping i NRK* utgangspunkt i kringkasterens *Rubenmann*-prosjekt som poengterende case i en analyse av NRKs potensial for å tenke nye formater, tenke på tvers av plattformer og tenke utenfor sine egne områder i kamp om å sikre seg en posisjon blant ungdom; neste generasjon av lisensbetalere. Martin Engebretsen tar i sin artikkel *Sakte utvikling mot en interaktiv nyhetsdiskurs* den digitale journalistikkens rammebetingelser nærmere i øyesyn, og viser gjennom en undersøkelse

av et bredt utvalg skandinaviske nettaviser at selv om avisenes teknologiske rammer er de samme, vil graden av satsning på en interaktiv nyhetsdiskurs variere etter både ulike indre redaksjonelle kulturer, ulike organisasjonsformer og ulike ressursstiasjoner. Den tredje av de vitenskapelige analysene relaterer seg også til en interaktiv diskurs, men i Andreas Ytterstads tilfelle er det snakk om bloggen som fenomen, og bloggen som sted for det han med Gramsci kaller for 'den gode forstand'. Hans case i *God forstand i klimakampen?* er nettopp bloggen som uttrykksmiddel for meningsutvekslinger i politiske saker, med mulighet for å fremme allmennhetens syn, og mulige gode forstand i klimaspørsmål.

Utover disse tre artiklene byr vi også på det siste bidraget fra vår NMT-komentator 2009, Espen Ytreberg. Gjennom fire numre har han hatt fritt spillerom for sine meninger om fag, forskning og akademisk tilværelse, meninger som har vært klare og tydelige – og som har vekket interesse og reaksjon, som Helge Rønningens debattinnlegg viser. Sist, men ikke minst: i tillegg til bokmeldinger trykker vi vinnerbidraget av essaykonkurransen tidsskriftet arrangerte sammen med NRK i forbindelse med kringkasterens 75-års jubileum: Hallvard Moes vinneressay diskuterer NRKs satsninger og aktiviteter i en mediehverdag som er en ganske annen enn den institusjonen ble til i, og drøfter mulige nye måter man må forstå og presisere jublantens oppdrag på.

Med dette nummeret takker jeg for meg etter tre år som ansvarlig redaktør. Norsk medietidsskrift nr 1/2009 vil være mitt og den nye redaktøren Lars Nyres felles ansvar, før han leder redaksjonen videre alene, med base i Institutt for informasjons- og medievitenskap ved Universitetet i Bergen. Jeg vil bruke anledningen til å ønske ham lykke til som ansvarlig redaktør, og samtidig takke alle som på forskjellig vis har gjort en innsats for tidsskriftet gjennom de årene jeg har hatt ansvaret for det. Først og fremst skal alle redaksjonsmedlemmene som jeg har jobbet sammen med på de 11 siste numrene av tidsskriftet takkes; det er en samling skarpe hjerner med presise nedslag på tastaturet, som på tvers av sine forskjellige faglige ekspertområder har til felles at de har sagt fra seg muligheten til å få publisert artikler og få omtalt bokutgivelser i det tidsskriftet de sitter i redaksjonen til. Dette, i kombinasjon med *double blind review*-prinsippet for håndteringen av de vitenskapelige artiklene vi får inn til vurdering, sikrer forskningsfellesskapets interesser i Norsk medietidsskrift. En slik fagfellebasert vurderingspraksis hviler på en oppslutning om fagets aktiviteter og dugnadsånd for å kunne fungere, men som er et arbeid som utføres *inkognito*, og som man dermed ikke får noen offentlig anerkjennelse for. Jeg vil avslutte denne siste lederen min med en takk til alle dere som aldri får navnet deres på trykk noe sted, dere som for alle andre enn redaksjonen forblir ukjente bidragsytere: deres innsats gjør at de artiklene som kommer på trykk, alltid er de beste vi har å presentere for leserne. Tusen takk!

Sara Brinch